

КАПРАЛЬТЪ ДЖИМЪ.

(Разказъ отъ М. Пембертонъ — за юноши)

Докторъ Тоби стоеше при прозореца на старата кжца въ улица Дофинъ и гледаше прѣзъ него на почернелия отжпканъ снѣгъ долу на моста.

— Какво да правимъ, какво да правимъ? — умолително го питаше разплаканата Ненси.

А доктора съ порово лице не знаеше що да ѝ отговори.

— Да се опитаме още веднажъ да намѣримъ замѣстникъ на „капральтъ“! Ала азъ вече ходихъ по всички дюгени и никждѣ не намѣрихъ сжщата играчка.

Ненси направи единъ жестъ на отчаяние.

— Нищожна играчка, съ счупено дървено лице! Ето разберете дѣцата! Плаче по цѣли дни за тая кукла, и азъ се страхувамъ да влѣза въ стаята ѝ . . . Само стоя и слушамъ какъ тя постоянно хленчи за нея . . .

— Ами опитахте ли се да ѝ дадете малкиятъ африканецъ съ червената шапчица?

— Тя не иска и да го погледне, — проговори младата майка.

— Е, право да кажа, мистрисъ Проперъ, струва ми се, че нищо не ни остава да правимъ — забѣлѣза докторътъ.

— А пкъкъ споредъ васъ, дѣца умирали често отъ най-малки причини . . .

— Да може да заспи! замислено проговори докторътъ. Бие ми казвате, че Люци е привикнала да заспива съ тази кукла? . . . Да? Люци трѣбва да заспи; отъ това зависи нейния животъ.

— Именно, но вие нищо не правите! Мигаръ така е по-добрѣ. На ли сте били винаги нашъ добъръ приятель.

— Оставете ме още веднажъ да видя дѣ-

тето — каза докторътъ. Трѣбва да помисля. Азъ сжщо не зная какво да правя . . .

Докторъ О' Гради не можеше да си прѣдстави добрѣ „капральтъ“ . . .

Той бързо се извърна, за да не забѣлѣжи майката развълнуваното му лице, и тръгна къмъ стаята на дѣтето. Отвѣнъ ясно се чуваха пушечнитѣ гърмежи на прускитѣ войски, разположени прѣдъ Авронъ и Венсенъ. На разсѣмване стрѣлбата стана по-силна. Малката Люци сжщо чуваше тия гърмежи и се боеше, че тѣ ще пропядятъ Дѣдо Коледа.

Когато докторътъ се приближи до Люци, петгодишното дѣте се издигна и запита:

— Върна ли се „капральтъ Джимъ“? Скоро ли ще го донесе докторътъ?

— Утрѣ ще се върне, — отговори майка ѝ, съ просълзени очи. Дѣдо Коледа ще ти го донесе.

Тѣ излѣзоха отъ дѣтската стая. При входнитѣ врата майката запита доктора:

— Ше дойдете ли утрѣ?

— Да, отговори послѣдниятъ.

Колко грижи за това дѣте, което плачеше постоянно за своята дрипава кукла! А въ сжщото врѣме, въ тая ужасна 1870 год., въ обсадения Парижъ имаше хиляди дѣца, които съ сълзи на очи просѣха хлѣбъ; имаше хора, които умираха отъ студъ и рани. Колко мжка за една кукла, която наричаха „Капральтъ Джимъ“, съ прѣмазанъ трупъ и червенъ носъ!

Капральтъ Джимъ бѣха го забравили въ лѣтната кжца „Шале Арденъ“, отъ дѣто Ненси Проперъ дойде въ Парижъ за да бжде въ безопасностъ. Ала тя бѣше постъпила много неблагоприятно относително играчката на дѣ-